

Arrest

nr. 71 802 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Sheladize in de buurt van Deraluk (provincie Dohuk, Noord-Irak). Toen u vijftien jaar was zou u zich bij de Speciale Koerdische Troepen in Zawita, in de buurt van Dohuk, hebben aangesloten. De eerste twee jaar zou u in hoofdzaak opleidingen hebben gevolgd. Rond 2003 zou u als soldaat in Fish Kabur gaan werken zijn. U zou er gewerkt hebben als opleider en aan controleposten hebben gestaan. Rond 2004 zou de bevelhebber van Zawita een akkoord hebben gesloten met de bevelhebber van de tweede divisie van het Iraakse leger om Koerdische soldaten naar Mosul te sturen. U zou samen met verschillende andere Koerdische soldaten naar Mosul zijn overgeplaatst. U zou deel hebben uitgemaakt van een groep van 65 bewakers van de bevelhebber van de tweede divisie, Khalil. Uw directe chef zou Ra'id (majoor) (N.Y.) zijn geweest en u zou in de militaire basis van Al-Kindi

in Mosul gestationeerd zijn geweest. U zou verschillende keren, in opdracht van (N.Y.), samen met andere soldaten wapens naar zijn huis in Dohuk hebben gebracht. In 2005 zou u getuige zijn geweest van folteringen van een gevangene door enkele officieren van uw eenheid. Khalil zou enkele soldaten, waaronder u, gevraagd hebben om het lijk op straat te dumpen. U zou de namen van de verantwoordelijken (inclusief die van uw directe overste (N.Y.)) hebben doorgespeeld aan de assistent van Khalil en de Amerikanen.

In mei of juni 2006 zou u door de veiligheidsdienst van de tweede divisie zijn opgepakt op verdenking van wapenverduistering. U zou in de militaire basis van Al-Kindi opgesloten zijn. Ook uw bevelhebber (N.Y.) zou zijn opgepakt, maar kort nadien zijn vrijgelaten. Tijdens uw opsluiting zou u vernomen hebben dat (N.Y.) u en uw collega (Y.) had beschuldigd van wapenverduistering. U verklaarde tijdens uw gevangenschap te zijn geslagen. Ongeveer vijfendertig dagen na uw arrestatie zou u er met de hulp van een soldaat in geslaagd zijn te ontsnappen. Na uw ontsnapping zou u in Deraluk en Sheladize zijn ondergedoken. Na uw ontsnapping zou de bevelhebber van de tweede divisie, Khalil, op verdenking van wapenverduistering en andere illegale praktijken ontslagen zijn.

Op 18 september 2006 zou u Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gevlucht. U zou tot 23 oktober 2010 illegaal in Istanbul hebben gewoond. U zou in Turkije als kapper hebben gewerkt en geen problemen hebben gehad met de Turkse overheid. U zou Turkije hebben verlaten uit schrik te worden opgepakt. Op 4 november 2010 zou u in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 5 november 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U verklaart in Irak tevens problemen te hebben gekend met de Koerdische inlichtingendienst 'Parestin' van Dohuk. Zij zouden u zoeken omdat u voor uw vertrek uit Irak in 2006 een Arabische familie uit Mosul contacteerde en hen op de hoogte bracht van het feit dat hun zoon, (Z.H.), bij de Parestin van Dohuk opgesloten zat. U verklaart dat uw broer Qadri- op dat moment werkzaam bij de 'Asayesh' (Koerdische inlichtingendienst) u gevraagd had deze familie te contacteren met de melding dat hun zoon nog leefde en werd vastgehouden door de Koerdische Arbeiderspartij PKK. Toen uw broer Qadri u later vertelde dat desbetreffende persoon bij de Parestin van Dohuk werd vastgehouden zou u deze informatie, zonder goedkeuring van uw broer Qadri, aan de familie hebben doorgespeeld. Uw broer Qadri zou tengevolge deze zaak 57 dagen zijn opgesloten en later door bemiddeling terug in vrijheid zijn gesteld. Ook zou hij zijn job bij de Asayesh zijn kwijtgespeeld. U verklaart dat uw broer u als verantwoordelijke in deze zaak heeft aangeduid. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, uw badge van de 2de divisie, uw badge van de 'second division command', foto's van u in legeruniform en een DHL envelop. Alsook legt u volgende kopies voor: identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw vader.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen. U verklaart niet naar Irak te kunnen terugkeren omwille van verschillende redenen.

Ten eerste verklaart u gezocht te zijn door de Koerdische inlichtingendienst 'Parestin' van Dohuk omdat u in 2006 familieleden van één van hun gevangenen contacteerde en hen op de hoogte bracht dat hun zoon bij hen zat opgesloten. Bij bovenvermelde dient te worden opgemerkt dat u geen enkel element of feit heeft aangehaald waaruit blijkt dat u hiervoor momenteel door de Parestin van Dohuk wordt gezocht. Toen u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal (CGVS) de vraag werd gesteld of u in deze zaak actueel wordt gezocht, moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, II, p.7). Het loutere feit dat de Parestin tijdens uw verblijf in Turkije is langs geweest, wijst er niet op dat u hiervoor thans zou zijn gezocht met het oog op vervolging (zie gehoorverslag CGVS, II, p.7).

Daarenboven dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande het bezoek van de Parestin tijdens uw verblijf in Turkije uitermate vaag zijn. Gevraagd wat u over deze bezoeken van de Parestin kon vertellen, verklaart u dat u zich niet meer kan herinneren in welke omstandigheden dan wel wanneer deze instantie bij uw familie is langsgekomen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.7). Ook over de frequentie van het aantal bezoeken kon u geen informatie verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, I, p.14).

Tijdens het interview voor het CGVS verklaart u bovendien dat u sinds 2008 hierover niet meer met uw familie heeft gesproken (zie gehoorverslag CGVS, I, p.13-14). Bovenstaande verklaring getuigt van weinig interesse en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde aangaande desbetreffend probleem. Uw broer zou omwille van dit probleem gedurende 57 dagen zijn opgesloten en na bemiddeling met de voorzitter van de Asayesh terug zijn vrijgelaten. Het loutere feit als zou uw broer uw naam hebben doorgegeven als zijnde verantwoordelijk en de Parestin enkele keren bij het ouderlijk huis is langs geweest, is onvoldoende om te besluiten dat u hiervoor daadwerkelijk zal worden gestraft of een onevenredige straf zou dienen te vrezes. Op geen enkel

moment tijdens uw asielprocedure maakte u dit aannemelijk. Bovendien dient in dit verband te worden aangestipt dat u tijdens het interview voor het CGVS bovendien zelf verklaart dat deze zaak voor uw broer Qadri ernstiger is omdat hij in 2006 bij de Asayesh werkzaam was. U voegde eraan toe dat deze zaak voor een 'normale persoon' als u minder ernstig wordt aanzien (zie gehoorverslag CGVS, II, p.7). Ten tweede verklaarde u valselijk beschuldigd te zijn van wapenverduistering en hiervoor in mei 2006 door de veiligheidsdienst van uw legereenheid in Mosul (Divisie 2) zijn opgesloten. Hierbij kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u allerm minst aannemelijk maakt dat u hiervoor thans wordt gezocht (zie gehoorverslag CGVS, II, p.18). Uw verklaring als zou uw familie, die nog steeds in Sheladize in Noord-Irak woonachtig zijn, momenteel geen problemen omwille van u ondervinden wijst er allerm minst op dat u in het huidige Irak zou zijn gezocht (zie gehoorverslag CGVS, II, p.18).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt aangaande de arrestatie en vrijlating van uw overste (N.Y.) in deze zaak. Uw verklaringen als zou (N.) zijn vrijgelaten omdat hij de graad van Ra'id heeft, is enkel gebaseerd op vermoedens (zie gehoorverslag CGVS, II, p.12). Bovendien moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd of hij omwille van deze aanklacht na uw vertrek nog problemen heeft ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, II, p.20).

Voor wat betreft uw verklaring als zou u tijdens de gevangenhouding van (N.Y.) vernomen hebben dat hij ermee dreigde u en (Y.) te doden indien hij zou vrijkomen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.12-13) dient te worden opgemerkt dat niets in uw asielfreelaas erop wijst dat hij na zijn vrijlating naar u op zoek was. De vraag die zich hier bovendien opdringt is waarom u, op het moment dat u op de hoogte raakte van (N.)s dreigementen, uw werk bij het leger niet heeft stopgezet dan wel de assistent van bevelhebber Khalil (die u een jaar eerder ook al in vertrouwen nam toen u enkele namen van officieren doorspeelde die zich hadden ingelaten met folterpraktijken) van deze dreigementen op de hoogte heeft gebracht (zie gehoorverslag CGVS, II, p.13).

Voorts is het merkwaardig dat uw verklaringen over de precieze omstandigheden voor uw collega (Y.), die net als u werd beschuldigd van wapenverduistering, vaag zijn. U verklaarde enkel dat hij niet werd opgepakt omdat men hiertoe vermoedelijk geen kans heeft gekregen en hij naar een Europese bestemming is gevlucht (zie gehoorverslag CGVS, II, p.12).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt aangaande de arrestatie en vrijlating van uw overste (N.Y.) in deze zaak. Uw verklaringen als zou (N.) zijn vrijgelaten omdat hij de graad van Ra'id heeft, is enkel gebaseerd op vermoedens (zie gehoorverslag CGVS, II, p.12). Bovendien moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd of hij omwille van deze aanklacht na uw vertrek nog problemen heeft ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, II, p.20).

Voor wat betreft uw verklaring als zou u tijdens de gevangenhouding van (N.Y.) vernomen hebben dat hij ermee dreigde u en (Y.) te doden indien hij zou vrijkomen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.12-13) dient te worden opgemerkt dat niets in uw asielfreelaas erop wijst dat hij na zijn vrijlating naar u op zoek was. De vraag die zich hier bovendien opdringt is waarom u, op het moment dat u op de hoogte raakte van (N.)s dreigementen, uw werk bij het leger niet heeft stopgezet dan wel de assistent van bevelhebber Khalil (die u een jaar eerder ook al in vertrouwen nam toen u enkele namen van officieren doorspeelde die zich hadden ingelaten met folterpraktijken) van deze dreigementen op de hoogte heeft gebracht (zie gehoorverslag CGVS, II, p.13).

Voorts is het merkwaardig dat uw verklaringen over de precieze omstandigheden voor uw collega (Y.), die net als u werd beschuldigd van wapenverduistering, vaag zijn. U verklaarde enkel dat hij niet werd opgepakt omdat men hiertoe vermoedelijk geen kans heeft gekregen en hij naar een Europese bestemming is gevlucht (zie gehoorverslag CGVS, II, p.12).

Verder zijn uw verklaringen als zou de klacht die u in 2005 bij de assistent van de bevelhebber en de Amerikanen heeft afgelegd tegen enkele officieren (o.m. Ra'id (N.)) voor folterpraktijken verband houden met uw detentie en (N.) hiervoor wraak op u zou hebben willen nemen door u te beschuldigen van wapenverduistering enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen (zie gehoorverslag CGVS, II, p. 14 en p.18). Daarenboven dient in dit verband te worden opgemerkt dat u weinig informatie kon verschaffen over desbetreffende klacht. U beweerde samen met een zestael soldaten klacht te hebben ingediend, maar slaagde er niet in één van de namen van deze soldaten te noemen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.15). U verklaarde de naam van (N.Y.) en Nazar (de secretaris van bevelhebber Khalil) te hebben doorspeeld. Ook zou u de namen van verschillende van Khalils familieleden hebben doorspeeld. Ook hun namen kon u zich niet meer herinneren (zie gehoorverslag CGVS, II, p.15).

Voorts is het opmerkelijk dat u geen informatie kon verschaffen over het verdere verloop van het onderzoek naar aanleiding van uw klacht (zie gehoorverslag CGVS, II, p.16). U moest het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd of er arrestaties in deze zaak werden verricht naar aanleiding van uw klacht (zie gehoorverslag CGVS, II, p.17). Toen hiernaar werd gevraagd zei u dat de officieren wiens namen u doorspeelde misschien gehoord werden (zie gehoorverslag CGVS, II, p.17).

Van iemand die beweert na de klacht nog ongeveer één jaar in de kazerne in Mosul te hebben gewerkt kan verwacht worden dat hij hierover meer informatie kan verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.18). Voor wat betreft uw verklaring als zouden jullie niet op de hoogte zijn van alle activiteiten van de divisie, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat na uw klacht nog voor (N.Y.) heeft gewerkt. Rekening houdend hiermee is het weinig waarschijnlijk dat u hierover niets zou hebben vernomen.

Tot slot dient in dit verband te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte waarom u uw onschuld in deze zaak niet zou kunnen hebben aantonen. U beweerde immers dat het om een valse beschuldiging gaat en in het verleden nooit eerder problemen ondervond in het leger (zie gehoorverslag CGVS, I, p.25-26). U zou in opdracht van uw overste wapens naar zijn huis in Dohuk hebben gebracht. U voegde eraan toe dat u weliswaar op de hoogte was van het feit dat uw overste wapens verduisterde, maar u zich hiermee niet heeft ingelaten (zie gehoorverslag CGVS, II, p.9).

Voor wat betreft uw verklaring aangaande uw ontsnapping en uw vrees hiervoor te worden gestraft, dient te worden opgemerkt dat u geen enkel element heeft aangebracht dat erop wijst dat u hiervoor momenteel wordt gezocht. U baseert uw verklaringen enkel op vermoedens en veronderstellingen (zie gehoorverslag CGVS, I, p.26).

Bovenstaande opmerkingen doen het Commissariaat-generaal besluiten dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

Daarnaast dient te worden opgemerkt uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak (Dohuk, Erbil en Suleymania) geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Het betreft een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een kopie van de identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw vader, verschillende foto's van u in legeruniform, twee badges van de tweede divisie van het Iraakse leger. Deze documenten tonen uw identiteit, herkomst en het feit dat u bij het leger werkzaam was aan, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel baseert verzoeker zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en een schending van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3 en 48/5, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat de Parestin hem heeft bezocht in Turkije, dat dit een verkeerd begrip van zijn gezegden moet betreffen.

Hij heeft wel degelijk nog met zijn familie gesproken over zijn problemen, maar heeft niet verder details gevraagd. Via zijn familie heeft hij vernomen dat zijn problemen nog steeds actueel zijn.

Het is correct dat verzoekers familie omwille van de beschuldiging van wapenverduistering niet meer wordt lastiggevallen; dit is echter geen aanwijzing dat hijzelf hierover geen problemen meer zou hebben. Hij zou problemen hebben in geval van terugkeer naar Irak, het feit dat zijn familie geen problemen meer kent heeft hier geen invloed op.

Hij heeft geen nieuws meer gehad van (N.), reden waarom hij geen verdere informatie kon geven op de vraag of hij geen verdere problemen heeft gekend na zijn vrijlating. (Y.) zou naar Europa zijn gevlucht en nu in het Verenigd Koninkrijk zijn.

In het kader van zijn verklaringen over de klacht die hij met zes andere soldaten heeft neergelegd en waarover hij geen verdere informatie kon geven, verklaart verzoeker dat hij door de stress omwille van zijn situatie bepaalde elementen is vergeten, waaronder namen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake de redenen waarom hij vervolging vreest, hetgeen een negatieve indicatie betreft voor zijn geloofwaardigheid.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen. Van verzoeker kan derhalve verwacht worden dat hij zich terdege inlicht bij zijn familie omtrent zijn vermeende problemen, die zouden dateren van 2006, te meer daar hij thans aanvoert *“dat hij van zijn familie heeft vernomen dat de problemen nog steeds actueel zijn, zonder echter details hierover te geven.”* Deze vaststelling ondergraaft verder verzoekers geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing oordeelt op basis van verzoekers verklaringen, zoals deze blijken uit het administratief dossier, terecht dat (i) het feit dat de Parestin destijds langs kwam bij verzoekers familie actueel geen grond voor vervolging uitmaakt; (ii) hij geen dienstige informatie kon aanbrengen over de bezoeken van de Parestin aan zijn familie; (iii) vage verklaringen aflegde inzake de arrestatie en vrijlating van (N.Y.); (iv) er geen elementen zijn waaruit blijkt dat (N.Y.) verzoeker thans zou zoeken noch waarom verzoeker destijds geen bescherming vroeg ten aanzien van (N.Y.); (v) verzoeker bijzonder weinig nuttige informatie kon geven over de neergelegde klacht en de daaraan verleend gevolgen, waarbij stress niet dienstig aangevoerd kan worden als verweer ten aanzien van de vastgestelde omissies.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker betwist de motivering niet waar deze terecht stelt, op basis van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat de situatie in Noord-Irak niet beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op de hogere vaststellingen inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS